Zahvaljujući kreditiranju potrošnje jučer, imamo grdnih problema danas. Konzumerizam je „zaigrao“ naše građane u dinamiziranju kreditne aktivnosti do te mjere da su danas mnogi građani na rubu egzistencije. Mnogi su prešli u klub siromašnih. Svojevremeno je Linić želio regulirati moguću razinu zaduženosti građana vezujući moguću visinu anuiteta na kredite trećinom osobnih dohodaka. Kapital odnos je „uvjerio“Â gospodina Linića da odustane od svoje, dobre, nakane. Općenito distribucija kredita po sektorima preferira potrošnju, čitaj: deficit vanjskotrgovinske razmjene s inozemstvom, na teret proizvodnje robe i usluga. Tako je neprimjerena kreditna politika izravni krivac za stanje u gospodarstvu.

Ukoliko stvarno želimo promjene, HNB bi morala predložiti poslovnim bankama – istovremeno institucionalno regulirati – da, recimo, krediti gospodarstvu rastu po dvostruko većoj stopi od rasta kredita građanima. Kako bi se osigurala željena struktura kredita bilo bi dobro da krediti građanima slijede kredite gospodarstvu. Ukoliko novoodobreni krediti građanima iznose više od polovine odobrenih kredita gospodarstvu tada bi odnosna poslovna banka morala na izdvojeni račun stelizirati toliko slobodnih sredstava kako bi se zadovoljio uvjet. Kako tako izdvojena sredstva ne bi bila kamatno honorirana, poslovne bi banke “preko noći“ prihvatile nova pravila igre. Država, kao dužnik poslovnih banaka, ne bi ulazila u novouspostavljene okvire. U tom bi smislu centralna banka, kako nema velike ponude deviza na deviznom tržištu, mogla podržati dodatno kreditiranje gospodarstva. To bi bilo odlično, posebice, ukoliko bi emisija novih kredita bila usmjerena prema izvozu. Izvoznici bi prodali izvozne ugovore, očekivani devizni priliv, HBOR-u ili Poštanskoj banci i tako bi bili beskamatno kreditirani – čitaj: povećanje konkurentnosti izvoznika.